

Перші спалахи цвіту, як свято,
І кришталь в душу сяйвом тече.
Сонце молодість лле пелехате,
І порипує щастям ковчег.
Адже в ньому пливу я до тебе,
І ріка пригортається, й світ.
Ми садитимем в полудень верби,
Щемні прутики зцілять пристріт.
А потому – негадана втеча,
А потому – запахне трава.
Чорногуз у болоті статечно
Жаб ловитиме. І булава
Та гетьманська, що волею дише,
Наскрізь хмари розітне, бо час,
Бо доснована доля Всевишнім,
Голос грому, його Вишній глас.
Поки спатиме ще Україна?
Годі вже, тужавіє кора.
По молитві воздасться і вірі.
Прокидайся, Матусю, пора.
Херувим заквітчає голівку,
Білі шати одягне легкі.
І бояри кричатимуть гірко,
Роздаватимуть дружки шишки.
Гарцюватимуть коні весільні,
Засміються лискучі мечі,
Щоб шляхи повели неухильно
До свободи, до древніх ключів.
І забуті відчиняться брами,
За якими вогонь гоготить,
Під копитом не трісне, знай, камінь.
Під копитом життя загримить.

